

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega mesca.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.,
po pošti prejemana
1 gld. 24 kr.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo.

Vsakemu svoje!

Denar naj se pošilja pod napisom:

Izdajatelju „Mira“.

Leto VII.

V Celovcu 25. marca 1888.

Št. 6.

Odgovor slovenskih poslancev.

Koroški Slovenci smo tako zapuščeni, da nimamo na Dunaju svojega poslanca, kajti Lax in Ghon, ki sta voljena v naših krajih, voljena sta proti naši volji z glasovi naših nasprotnikov. Res tudi vedno glasujeta z nemškimi liberalci, in pobijata pravice slovenskega jezika. Imamo pa slovenske brate na Štajerskem, Kranjskem in Primorskem, ki stojijo bolj trdno, kakor mi, in imajo poslance po svoji volji in svojem srcu. Ti poslanci se srčno in bratovsko potegujejo tudi za nas koroške Slovence. Mi smo jim bili zato vedno hvaležni. Nemški liberalci so pa vpili, da se kranjski in štajerski poslanci ne smejo mešati v koroške reči, in da koroški Slovenci sami ne marajo za tako pomoč. Zato je bilo potrebno, da so koroški Slovenci v zahvalnih pismih do slovenskih poslancev pred celim svetom očitno razodeli, da so oni istih misli s slovenskimi poslanci in da so jim hvaležni za njih podporo in zagovor. Takih zahvalnic so dobili slovenski poslanci 56 iz vseh dolin slovenske Koroške. Poslanci so bili tega veseli, prvič ker so videli, da so koroški Slovenci hvaležni in da se zavedajo svojih pravic, drugič pa zato, ker jim zdaj nasprotniki ne morejo več očitati, da svojo pomoč Koroščem le vsiljujejo. Zato so poslali naslednji odgovor na zahvalnice koroških Slovencev:

Dragi rojaki!

Slovenskim poslancem v državnem zboru pred nekaj dnevi s Koroškega doposlanih 56 zaupnic z zahvalo koroških Slovencev in prošnjo za daljno bratovsko podporo v pravični borbi za razvoj in postavno prostost slovenske narodnosti — navdaja nas slovenske poslance z velikim zadostenjem.

Z nami veseli se te izjave narodne zavesti in odločnosti ves narod slovenski.

Slovenski poslanci izrekoma vidimo v došlih nam zaupnicah nov dokaz, da hoče koroški Slovenec — priznavajoč vse pravice svojemu so-deželanu Nemcu, prav tako nevpogljivo tudi za se zahtevati vse svoje narodne pravice, zagotovljene mu v naši ustavi, — da hoče neustrašeno odbijati in konečno odstraniti mnogobrojne zapreke, ki se še vedno stavljajo vresničenju teh zahtev.

Prepričani, da je nemogoč mir in razvoj, — nedosegljiva zadovoljnost in sreča dežele, v kateri narod trati svojo moč — in ravno tako moč sosednega mu naroda s tem, da ga tlači, zanikajoč mu njegove narodne pravice, — da je marveč vse to mogoče in dosegljivo samo tam, kjer si sosedni narodi — vsakteri prost v svojih pravicah — podajajo bratovsko roko v duševni in gmotni razvoj —, ne bodemo stoječi na stališči skupne slovenske vzajemnosti nikdar nehali braniti narodnih pravic vseh Slovencev, najkrepkeje pa njih, katerim se, kakor koroškim Slovincem, godi največja krivica.

Zvesti smo si, da nas bodo poleg družega slovenskega razumništva v prvi vrsti krepko in neprestrašeno še dalje podpirali tudi vsi zavedni Slovenci koroški. Zato pa tudi trenutek ne dvomimo, da bode že skoraj, — gotovo in popolnoma zmagala naša pravična stvar v blagor naš in v povzdigo mogočnosti naše ljubljene avstrijske države.

Prosimo Vas, dragi bratje, katerim so iz ljubih maternih ust prihajali mili slovenski glasovi, in ki domujete na lepi koroški zemlji, sprejmite vsi naš srčni pozdrav in našo zahvalo!

Na Dunaju dne 13. marca 1888.

Po naročilu slovenskih državnih poslancev:

Dr. Jož. Poklukar.

To pismo, ljubi Slovenci na Koroškem, vas bo gotovo razveselilo, ker iz njega izveste, da se hočejo slovenski poslanci še zanaprej krepko potegovati za nas, in ker nas tolaži z upom, da bo naša pravična stvar že skoraj, gotovo in popolnoma zmagala. Hvala našim poslancem za to tolažbo. Bog jo uresniči!

Odgovor listu „Slovincu“.

Besede, ki jih je spregovoril „Mir“ o Liechtensteinovem predlogu gledé verske šole, bile so vsem koroškim Slovincem prav iz srca povedane. O tem se lahko vsak prepriča, kdor med njimi živi in z njimi občuje. Mislimo, da jo je „Mir“ dobro pogodil, ker je očitno povedal in z besedami najimenitnejšega Slovenca-škofa, probuditelja štajerskih in koroških Slovencev, Antona Martina Slom-

ška, dokazal, da koroškim Slovencem nikakor ne zadostuje samo verska šola, ako ne bo v njej materini jezik podlaga vsemu pouku, kajti le „naš materini jezik je varuh prave vere“.

Jako čudno se nam je torej zdelo, da nas imenuje zaradi tega neki dopisnik z Dolenjskega v „Slovencu“ št. 59 „silno kratkovidne“. Kdor živi pri polnih piskrih, ta ne ve, kaj je stradanje; tako si tudi Slovenci na Kranjskem, kjer imajo povsod slovenske šole in slovenske učitelje, ne morejo niti misliti, kako se Slovencem na Koroškem v tem obziru godi. Vsak sam najbolj ve, kje ga čevlji žuli. Tudi mi koroški Slovenci sami bolj poznamo svoje potrebe, kakor knez Liechtenstein, kteremu so Slovenci in njih težnje skoro gotovo večinoma neznane. Ako bi se vsprejel Liechtensteinov predlog nespremenjen, izročeni bi bili mi koroški Slovenci na milost in nemilost popolnemu ponemčevanju. Ker to vidimo in za prečiti hočemo, imenuje nas dopisnik z Dolenjskega v listu, o katerem bi bili pričakovali, da mu nauki slovenskega knezoškofa Slomška več veljajo, kakor predlog nemškega kneza Liechtensteina, kteremu v občevanju „Miru“ nikdar ni bilo čitati kakega nasprotovanja, „silno kratkovidne“).

V tolažbo nam je, da povdarja slavno vodstvo „družbe sv. Cirila in Metoda“ v svoji peticiji na državni zbor isto načelo, kakor mi, in da drugi slovenski listi, med njimi tudi „Slov. Gospodar“, ki dobro pozna potrebe štajerskih Slovencev, odobrujejo zahtevo gledé materinega jezika.

„Mir“ pa, ki si je po sodbi vseh odličnih rodoljubov pridobil že neprecenljivih zaslug za vzbujanje narodne zavesti med koroškimi Slovenci, mora neustrašeno hoditi po poti, ki mu jo je odmeril njegov ustanovitelj! Anton Martin Slomšek in Andrej Einspieler morata mu biti vodilni zvezdi v vihnem boju za obstanek koroških Slovencev, da se mu posreči, ohraniti nam dve reči, ki ste nam dragi kakor svetle oči: sveto katoliško vero, in pa besedo materino.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Čestitka vladiki Josipu J. Strossmayerju.) Slavnemu rodoljubu jugoslovanskemu, Josipu Juriju Strossmayerju, škofu Djakovskemu, ki so na dan sv. Jožefa darovali svojo zlato mešo, poslal je odbor družbe sv. Mohora naslednjo čestitko v lepo izdelanem diplomu: „Občudujoči Vaše preuzvišenosti neusahljivo darežljivost za duševni razvitek bratskega nam naroda; videči umetniški spomenik Vaše stolne cerkve Bogu na čast, kristjanstvu v slavo; priznavajoči velikanske ideje Vašega uma, združiti narode slo-

*) Na druge popolnoma neosnovane in nezasluzene psovke ter podla podtikovanja, s katerimi je počestil (?) g. dopisnik z Dolenjskega vse one, ki si upajo povzdigniti svoj glas za narodno stvar, ne bomo odgovarjali, ker nismo prijatelji polemiki; omeniti nam je le toliko, da je „Slovenec“ s tem nepremišljenim dopisom razjaril vse koroške rodoljube. — Mi sicer ne želimo, da bi nas gladili z rokavicami; vendar pa, če tudi še mladi v našem podvzetju, prosimo, da bi govorili z nami dostojneje, dokler se hujske ne pregrešimo, kakor se je to zgodilo zdaj s prošnjo gledé versko-narodne šole. — Naša dolžnost je bila in bode, v prvi vrsti zastopati interese koroških Slovencev, kar smo storili gotovo s tem, da priporočamo in zagovarjamo versko-narodno šolo.

vanske v krilu sv. katoliške cerkve: izražamo Vam, milostljivi, preuzvišeni gospod Josip Juraj Strossmayer na slovesni dan Vaše zlate sv. meše v imenu družbe sv. Mohora največo udanost, in izrekamo presrečno svojo radost, da steje naša družba prvega sina bratskega nam roda med svoje najodličnejše dosmrtné ude, sebi na čast, narodu našemu v ponos. V Celovcu dne 19. sušca 1888.“ Sledijo podpisi odbornikov.

Iz Celovca. V Rim bodo 4. aprila t. l. romali sledeči gg. duhovniki naše škofije: Atzlhuber Herm., kaplan v Trebnjem; Barborič Fr., župnik v Št. Jakobu; Bilek Izid., župnik na Sorici; Hasslacher Fr., župnik v Zgornjem Milstat-u; Koch Jož., c. kr. prof. krščanskega nauka v Beljaku; Payer Gr., župnik v Frezah; Pogačnik Jož., župnik v Kotljah; Schreier Franc, župnik v Stal-u; Schwingshackl Jan., farni oskrbnik v Št. Martnu na Grobniškem polju; Šumah Val., župnik na Jezerskem, in Skrbinc Jož., župnik v Vogerčah. Milostlj. knezoškof bodo odpotovali 9. aprila z Graškim vlakom.

Iz Celovške okolice. (Kotmirska podružnica.) Vesel dan je bil za naš kraj 4. dan t. m., ko smo v Kotmari vasi osnovali podružnico sv. Cirila in Metoda. Vsa čast gre posestniku gosp. Prosekarju p. d. Razaju, da se je dela lotil na tako težavnem mestu, v Celovški okolici, kjer so nemškutarji in liberalci že leta in leta ponemčevali, ljudi begali in obdelovali po svojih nazorih. Zato o tem shodu nismo mnogo pričakovali, češ, ako nas pride dvajset skupaj, bo še dobro! Pa kako se začudimo, ko najdemo vse tri sobe natlačeno polne, da nekteri še sedežev niso dobili; in vedno so še dohajali novi možaki iz cele okolice, iz Žih-polj, Bilčovsa, Hodiš. Neko blago veselje in navdušenje za dobro in pravično reč in za boljšo bodočnost Slovencev je prešinjalo vse navzoče in se jim je bralo na obrazih. Ob pol štirih začeli smo zborovanje. Prvi je poprijel za besedo pooblaščenec glavne družbe g. Prosekar. Zahvalil se je sosedom, da so prišli v tako obilnem številu, ter začel razkladati pomen in potrebo Cirilove družbe. Svaril je pred nemškim šulferajnom in njegovimi groši, ker jih daje le pod takimi pogoji, kakoršnih Slovenci sprejeti ne smemo. Šulferajn vodi šole v liberalnem duhu, mi hočemo pa krščansko izrejo, in nočemo, da bi učitelj v šoli to podiral, kar krščanski stariši doma zidajo. (Odobranje!) Šulferajn hoče osemletno šolo, vi gospodarji pa že veste, kake križe imate z osemletno šolo! Ali bo mar gospodar hlapce in dekle za to najel, da mu bodo živino pasli? (Glasni dobroklici.) Če otrok ne pošiljamo v šolo, nas kaznujejo; ali bo mar gospodar sam pasel? Kdo bo pa doma gospodaril? (Dobro! dobro!) Ali se nam kmetom res tako dobro godi, da bi zamogli tako breme nositi? Zato pa se ne spuščajmo v dogovore z nemškim šulferajnom, ampak oklenimo se rajši slovenske družbe sv. Cirila in Metoda, ki se poganja za katoliške in slovenske šole! Mi nismo proti nemščini, ki jo tukaj na meji potrebujemo, pa čisto zavreči se tudi slovenščina ne sme. Prvi poduk naj bo slovensk, v poznejših letih naj se še le začne z nemščino. (Dobro-klici.) Sam sv. Oče, sedanji papež Leo XIII., ukazali so, sv. Cirila in Metoda posebno častiti, in najbolje ju častimo s tem, da delamo v njunem

duhu za omiko v maternem jeziku. Za to sveto stvar so se tudi celo življenje potegovali naš rajni koroški voditelj č. g. Andrej Einspieler. (Slavakli.) In da nam je katoliške in slovenske šole na postavnem potu zadobiti mogoče, zahvaliti se imamo našemu svitlemu cesarju. (Burni živio-klici.) Zdaj je urednik g. Haderlap v kratkem nagovoru razložil, da se zamorejo narodi izomikati le na podlagi maternega jezika, kar sta spoznala že sv. brata Ciril in Metod, ki sta položila temelj slovanski književnosti. Slednjič pa je odbornik glavne družbe č. g. Gregor Einspieler lepo, jasno in po domače razložil delovanje Cirilove družbe, prebral in pojasnil je tudi pravila in v navdušenih besedah povabil posestnike, naj se vpišejo v družbo. Ta beseda je padla na dobro zemljo. Ko so bili namreč izbrani začasni odborniki, ktere ste že v zadnjem listu našli, gnjetili so se kmetje k začasnemu načelniku Razaju in se dali vpisati. Upisalo se jih je že prvi den nad sto, mnogo se jih pa še bo, ki niso vedeli za zbor, ker je bil premalo razglašen. Z mnogimi sem govoril, ki so obžalovali, da niso vedeli za to zborovanje. Vsi so veseli in nekteri pravijo, da pojdejo na belo nedeljo v Št. Janž, ko se bo snovala tamošnja podružnica. Podjunčani, zdaj se pa še vi genite!

Iz Beljaške okolice. (Podružnica sv. Cirila in Metoda. Šolske zadeve. Romarji v Rim.) Na sredpostno sredo imelo je načelnštvo naše podružnice odborovo sejo. Poročalo se je o zadnjem shodu na Brnci, ki se je jako dobro obnesel. Posebno se je ljudem dopadel poučni govor „o testamentih“, ktereja je gosp. drd. Kraut jako umljivo in dobro govoril. Gotovo bi vstregel gospod govornik vsem bralcem „Mira“, ko bi hotel svoj govor v „Miru“ priobčiti. Deklamovalec in deklamovalka sta svojo nalogo dobro rešila. Šaljivi dvogovor med znanim šaljivcem g. Wuhererjem in P. Napokojem provzročil je mnogo smeha. Tudi tombola je občinstvo jako veselila. Dobitki so bili večinoma podarjeni. Vsem darovalcem naj bo izrečena pristrčna zahvala. — Naša podružnična knjižnica vrlo napreduje. Prihodnji hočem o njej natančneje poročati. Tudi naša podružnica je poslala na državni zbor isto peticijo za versko-slovensko šolo, kakor njena sestra Št. Jakobsko-Trnovska v Ljubljani. — Prihodnji podružnični shod bode kakor lani na binkoštni pondeljek brž ko ne v Ločah. — Mnogi posestniki se pritožujejo, da nimajo nobene volilne pravice gledé krajnega šolskega sveta, da-si morajo za dotično šolo plačevati in svoje otroke va-nje pošiljati, ker pripadajo k drugi občini. Tako je n. pr. blizo Loč kmet, ki mora plačevati za loško šolo in tudi v loško šolo pošiljati svoje otroke, spada pa v Št. Jakobsko občino in ima tam pravico voliti krajni šolski svet. Občna želja je, da bi mogel vsak voliti krajni šolski svet tiste občine, kamor mora pošiljati svoje otroke v šolo in plačevati za šolo. To je tudi naravno; kajti kaj se bom brigal za šolo, s katero nimam nič opraviti. — Slišal sem tudi, da je okrajni glavar beljaški na prošnjo nekega načelnika krajnega šolskega sveta, naj se pošlje na dotično šolo slovenskega jezika zmožen učitelj, odgovoril, da drugi krajni šolski sveti iz slovenskih občin ne zahtevajo slovenskega učitelja. Zapomnite si to Slovenci in ne pozabite nikdar in

nikoli tirjati svojih pravic! „Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.“ — Naj še dostavim, da pojmeta iz naše okolice kmeta Wuherer po domače Oraš iz Podturja in Gailer po domače Ilč iz Loč po veliki noči z romarji v Rim.

Od Zile. (Divji zakoni. — Liechtensteinov predlog.) Obč. starešinstvo v Strajivesi je v seji dne 5. t. m. prav modro sklenilo, vsem tistim, ki pod svojo streho divji zakon trpijo, 10 gld. za kazen naložiti, kar se pozneje tudi lahko poviša. Ta sklep pa je tudi prav potreben bil. Saj v edini Strajivesi, ki ne šteje ni 50 hiš, je bilo baje pet divjih zakonov, in med njimi sta bila dva med bratom in sestro, kar se celo med Turki ne prigodi. — Menj pametno je imenovano starešinstvo sklenilo, oglasiti se proti Liechtensteinovemu šolskemu predlogu. Še bolj mora kat. kristjana boleti, da so se glasovi slišali, da je malo na tem ležeče, kdo otroke podučuje, naj bo tudi jud, da se le otroci česa naučijo. Bali so se, da, ako se Liechtensteinov predlog sprejme, so oni šolo zastonj razširili. In zato so proti njemu glasovali. Vendar moramo opomniti, da je bila ona seja prav slabo obiskana, in vse eno ni bil sklep enoglasen, kajti gg. J. S. in J. W. sta nasprotno glasovala, in najbrž bi bil predlog propadel, ako bi bili prvi starešine prišli. Pristaviti moram, da najbrž ni eden starešina Liechtensteinovega predloga ne pozna: vsaj v seji so vsi razun g. J. S. o tem molčali. Tedaj si lahko vsak rzsodi, koliko tak slep sklep velja. Pred dvema leti sta za šestletno, katoliško in slovensko šolo podpisala prošnjo tudi gg. F. K. in V. H., ki sta 5. t. m. pa prav nasprotno glasovala. Ali smo možje ali babe?

Iz Pliberške okolice. (Nemški žandarji.) Naš sodnji okraj, ki šteje do 21.000 duš, je čisto slovensk, le v Pliberci je nekaj malo ljudi, da znajo nemško, po vaséh pa prav nič. Zato bi človek mislil, da žandarji v našem kraju, ki imajo z ljudmi dosti opraviti, znajo vsi slovensko. Temu pa ni tako. Nekteri prav nič slovensko ne znajo, in potrebujejo zmirom tolmače. Prigodi se pa tudi, da tolmač sam dobro nemški ne zna, in žandarja prav ne razume, ali pa mu stvar narobe pové. Kdo ima sitnost in škodo, če ne slovensko ljudstvo? Ali res ni mogoče dobiti slovenskih žandarjev? Ali mar ni dosti slovenskih podčastnikov v c. k. vojski? Prosimo slavne oblastnije, naj bi naš jezik bolj spoštovali!

Iz Medgorij. (Nesreče.) Pustne dni smo žalostno končali. Še ni dolgo, kar so začeli delati Dravske stavbe, pa so že trije delavci storili nesrečen konec. Žalosten den je bil na pepelnico. Delavci so les sekali, drevo pade in ubije dva delavca. Vsi trije so zapustili žene in majhne otroke. V petek je bil žalosten pogreb. Gospod dekan Wieser so govorili o besedah našega Zveličarja: „Bodite pripravljene, ker ne veste ne dneva ne ure svoje smrti.“ Da bi mi to le prav premislili! — Naš učitelj je otrokom prepovedal, hoditi na „bale“ in veselice. To nas prav posebno veseli.

Iz Ribnice na Pohorji. (Pridnega mladenčca pokopali.) Pustni torek, navadno den raznega veselja in norosti, bil je pri nas žalosten den. Pokopali smo dragega nam mladenčca Antona Mravljaka, edinega sina premožnega kmeta. Bil je

vedno bolj rahlega zdravja in slabega života, pa toliko bolj blagega srca. Par dni prej je tožil, da ga prsa bole, sicer pa je še vedno hodil. V nedeljo jutro se je napravil k božji službi, stopil par korakov po izbi, — pa padel in preminil; — šel je k božji službi v večnost. Čeravno še le 22 let star, je bil nam vsem priljubljen radi pametnega vedenja in krepostnega življenja svojega. To je tudi najbolj pričal den pogreba, ko se je zbralo skoro pol Ribnice, — od bogatina do reveža brez razločka —; vsi smo pokazali mu svojo ljubezen s tem, da smo ga spemili na zadnji poti. Ko so mu zapeli pevci bralnega društva dve krasni nagrobnici in so govorili č. g. Kavčič milo zadnje slovo, nisi ga videl suhega očesa. Vsaj pa smo zgubili z njim veliko: mladenči svojo diko, Slovenci dragoga tovarša, bralno društvo vrlega pevca; vsi pa nado, — na katero smo veliko stavili. Bogu si dopadel dragi Tonče, zatorej te je tako rano poklical k večnemu plačilu!

Iz Kumena na Pohorju. (Kupčija z lesom. Pomoč kmetom.) Uljudno prosim, da blagovolite v „Mir“ sprejeti to-le: Polagoma se zbuja narodna zavest tudi tukaj ob severni meji Slovenstva, kar je tembolj veselo, ker so si bili naši nasprotniki te kraje že skorej popolnoma prisvojili. Naši ljudje so bili namreč mnogo časa popolnoma v rokah nemških in nemškutarskih lesnih trgovcev, ki so torej tudi edini povsod gospodarili in ukazovali, ter tako svoj močen upliv povsod širili med ljudstvom. Da se je to v zadnjem času nekoliko spremenilo, in da ljudje čedalje bolj samostojno postopajo, tako pri svoji kupčiji, kakor tudi drugod, zato se imamo zahvaliti mnogim blagim rodoljubom, ki se vedno in neprestrašeno boré za naše pravice, kakor tudi za naš vsestranski duševni in gmotni napredek. V našem kraju dobé ljudje denar edino le za les, drugih pridelkov tukaj skorej ni. Popred kedaj so kmetje lesno blago navadno dajali trgovcem, ki so pri tej kupčiji v kratkem času silno obogateli. Danes pa jih je mnogo, ki sami les brez posredovanja prodajajo in so pri tem gotovo na boljem. Še bolje bi pa bilo, ko bi se osnovala trgovske kmetijske družbe ali zadruga, ki bi potem tržile z lesom na skupni dobiček. Tako bi bilo potem mogoče, lesu nastaviti pravične cene in nikomur bi ne bilo treba, lesa dajati pod ceno; kajti zadruga bi mu pomagala s posojilom, ako bi bil v sili, ne da bi se mu les radi tega ceneje zaračunil. Ako bi se v naših krajih več takih zadrug osnovalo in bi le-te potem stopile v ožjo medsebojno zvezo, tedaj bi bilo to nam vsem v veliko korist. Nadalje bi bilo dobro, ko bi se slovenski župani vsaj enkrat v letu shajali v zborih, kjer bi se posvetovali o skupnih občinskih zadevah, kjer bi v imenu vseh drugih občanov izrekli svoje želje ter dotične izjave izročili našim poslancem, da jih merodajno predložijo. O tem in še marsičem — natančno popisovati bi bilo preobširno, saj vsak zaveden kmet tako sam občuti in sprevidi neiznosljivo bedo, ktere bi bilo le edino s časoma odpraviti, ako si složno in z združenimi močmi pridemo jeden drugemu na pomoč.

Skrajni je čas, da povzdignemo kmetje svoj glas, da ne pojde tiho še tako naprej; ako ne, bodemo tako zagazili, da bode težko več misliti na rešitev. Stopimo torej na noge in povejmo

pred svetom, kaj želimo in kaj bode treba storiti v obrambo in ohranitev našega stanu!

Iz Radovljskega okraja. (Kako se pravičnost Božja skazuje.) V bližnji naši okolici je bil nek mladenec, kateri je imel kot prava priča v neki zadevi resnico razodeti. Vendar pa ni bil temu pri volji, je resnico zamolčal in rekel, da o tem ne bode pričal, rajši gre na leta v zapor. Vsled tega je bil nekdo po krivici na večmesečno ječo obsojen. In glejte, kako je Bog omenjenega mladenca obiskal in kako so se njegove besede izpolnile! Na pustni večer je svojega edinega brata z nožem v glavo sunil, ki je kmalo potem v velikih bolečinah svojo dušo izdihnil. Hudobnež pa se bo moral podati v zapor, kateri ga čaka zavolj njegovega hudodelstva.

Iz Dunaja. (Slovenski poslanec Miha Vošnjak za kmete.) V državnem zboru je poseben odsek za kmečke reči, ki se imenuje „agrarni odsek“. Ta pretresuje zdaj novo postavo o dedinski pravici na kmetih. V tem odseku se je oglasil slovenski poslanec g. Miha Vošnjak in rekel, da kmetom ne bo dosti pomagano, ako se jim vredi dedinska pravica, ako pa na svojih zemljiščih ne bodo mogli shajati. Če hoče vlada kmetom res pomagati, naj naredi take kupčijske pogodbe, da bo šla naša živina v tuje dežele, in naj naloži izdatno carino ali col na tuje žito, da dobi naše žito boljše ceno. Tako se potegujejo slovenski poslanci za kmeta; o našem Petru Laksu se pa nič ne sliši, da bi se kaj oglasil, čeravno ga je za poslanca vrinil naš „bauernbund“. Če hoče kmečka zveza res kmetom pomagati, zakaj ne priporoča takih poslancev, kakor je Miha Vošnjak? Na dan z resnico!

Kaj dela politika.

Nemški cesar Viljem I. je umrl, 91 let star. Na njegovo mesto je stopil njegov edini, že priletni sin pod imenom Friderik III. Pa on nevarno boleha, in bojijo se, da ne bo dolgo več živel; potem bi cesarski tron zasedel princ Viljem, Friderika sin, ki je že oženjen ter ima že štiri otroke, pa tudi ni popolnoma zdrav. Pravijo, da se mu desna roka suši. Nemci so zdaj vsi prestrašeni, ker ne vejo, kako se bo ta reč uravnala. Ali se bo zdaj v politiki kaj spremenilo, to vejo le tisti, ki poznajo vse skrivnosti pruskega dvora. Toliko se je zmirom govorilo, da princ Friderik, sedanji cesar, ni bil Bizmarku posebno prijazen. Toda zdaj, na smrt bolan, bo morda še vesel, da ima dobrega svetovalca in rekli bi, vladarja na strani. Za splošni mir se nam zdi bolezen novega cesarja ugodna, kajti težko je verjeti, da bi na smrt bolan cesar silil v vojsko. — Za Koburžana je to pa slabo; kajti Rusija imela bo zdaj prostejšo roko in bo izvršila v Bolgariji svoje namene. Že je turška vlada na željo Rusije pisala princu Ferdinandu, da on nema nobene pravice do bolgarskega prestola; Bolgarija je pa še pod turškim varstvom, torej je Koburžan formalno že odstavljen, kajti vsak bolgarski knez mora potrjen biti od turškega sultana. Princ Ferdinand se dela, kakor bi se nič ne zmenil za to turško pismo; na tistem ga pa že skrbi, ker ne pozna nadaljnih korakov ruske diplomacije. — Pri srbskih volitvah

so „liberalci“ popolnem propadli in „radikalci“ so dobili veliko večino. Srbski narod še ni politično izobražen in sam ne ve, kaj hoče, sicer bi bilo nemogoče, da je danes kaka stranka na krmilu in ima večino za se, jutri pa že čisto zgine s površja, kakor ste zginili „naprednjaška“ in „liberalna“ stranka. Bomo videli, kako dolgo bodo gospodarili „radikalci“.

V budgetnem odseku državnega zbora se je poslanec dr. Tonkli krepko in odločno potegnil za slovenske srednje šole, ter je ministra Gautscha dobro oštel. Nadalje se je poslanec dr. Tonkli potegnil za slovenske ljudske šole na Koroškem. Minister Gautsch je odgovoril, da to stvar preiskuje, in da bo že storil, kar postave ukazujejo. To je slaba tolažba za nas, dokler se minister naslanja na poročila Koroških oblastnj, ki slovenskim šolam niso prijazne. — Ravno tako nedoločno je minister odgovoril zastran nemščine na goriških šolah. — Vojni minister grof Bylandt-Rheidt je zavoljo bolehnosti odstopil. Njegov naslednik je fzm. Bauer. — Koroški poslanci so se pritožili, zakaj da koroška hranilnica ne sme več denarja posojevati na menjice. Ministri jih lahko opomnijo na hranilnico v Sisku, ki je poginila, ker je preveč zaupala velikim trgovskim hišam. Ali se sme denar revežev v nevarnost postavljati?

Gospodarske stvari.

Kako ravnati z gnojnico.

Še zmirom je dosti kmetov, ki ne vejo, da je gnojnica kaj vredna. Obrajtajo le suhi gnoj, vodeni gnoj ali gnojnico pa pustijo odtekati. To je pač velika potrata in slabo gospodarstvo. Gnojnica je tudi gnoj in ima vse tiste snovi v sebi, kakor suhi gnoj. Saj vsak lahko sam vidi, kako lepo tam trava raste, kamor se gnojnica odteka. Zato glej, da ti gnojnica ne pride v zgubo!

Ker vemo, da je gnojnica res dober gnoj, zato jo moramo vloviti in to v posebne posode. Najboljše je, ako si napravimo poleg živinskega hleva globoko jamo, katero znotraj z ilovico obdamo, kar vsak sam lahko stori — ali jo pa obzidamo in s cementom obložimo, kakor vodnjake. To zaradi tega, da gnojnica ostane v jami, da je zemlja ne popije. V to jamo napeljemo gnojnico, pokrijemo jo potem z močnimi deskami (diljami), da ne izhlapeva, posebno pa, da se ne zgodi kaka nesreča. — Če imaš takó napravljeno jamo, treba ti je še posodo, — najboljše je sod — v kateri odpelješ to tekočino kamor hočeš. Gnojnica je pa sama na sebi premočna, zato gnojimo ž njo v spomladi in jeseni, ko je vreme deževno, pa tudi drugokrat, ako jo stanjšamo, to je, če jo zmešamo z vodo.

Koliko je pri nas še pašnikov in travnikov ali košenic, na katerih pa še mah gospodarji! Polivaj take kraje sedaj v spomladi ali kak deževen dan z gnojnico, da si jih zboljšaš; ker gnojnica ne gnoji samo zemlje, temveč zamori in pokonča tudi mah. Ako hočeš več živine rediti, moraš več krme imeti; ako pa hočeš več krme imeti, zboljšuj si svoje pašnike in travnike! To veš, da se še delo košnje ne izplača, ako le tu in tam kaka betva kvišku moli, kakor na nekterih košenicah.

S stanjšano, t. j. z vodo zmešano gnojnico prilivaj tudi sedaj sadnim drevesom, da bodo krepkejša in plodovitejša.

Gnojnica je pa tudi dobro gnojilo za rahlo, peščeno zemljo, ker slednja se mora z mokrotnim gnojem gnojiti, da se zboljša. — Pri mestih, kjer imajo vrte za zelenjad ali povrtnino tudi za sočivje, ondi že dobro vedo ceniti gnojnico, ker s slednjo večkrat prilivajo tem rastlinam, da njih rast pospešujejo. Tako bi morali tudi vsi drugi poljedelci ceniti to zlata vredno tekočino, katero lahko zvozimo na marsiktero žitno polje ali njivo, da rastline boljše vspejajo.

Z gnojnico pa umni kmetovalci, — kateri imajo suhi gnoj v posebnem kraju shranjen, ne pa v gnojnici in deževnici stoječega, — tudi večkrat suhi gnojni kup polivajo, to pa posebno v poletju, da bolj vlažen ostane, da ne zogleni ali ne splesni. Ker se, kakor iz gnoja, tako tudi iz gnojnice najboljši redilni sok, amonijak, izhlapeva, — to nam znači oni hudi vonj (duh) vsakega gnoja in gnojnice, — zato ne smemo pustiti, da bi gnojnica predolgo ležala, ali pa jo moramo z mavcem ali gipsom potresti, ker slednji se z amonijakom, najboljšim redilnim sokom, združi in ga tako obdrži v gnoju ali gnojnici.

Ako hočeš, ljubi kmetovalec, umno gospodariti, in če želiš sam sebi dobro, ne pusti odtekati in zgubljevati rastlinam tolikanj potrebnega in dobrega gnojila, gnojnice! Korenito se poprimi tudi tega dela, da ti ne bo odšla niti najmanjša trohica rastlinskega soka: to bo gotovo tudi pripomoček k tvojemu blagostanju! „Dol. Nov.“

Za poduk in kratek čas.

Andrej Einspielerjeve zdravice.

Po slovenskem Koroškem ni doline, kjer bi ne bili poznali Slovenci Andreja Einspielerja ne samo po njegovih spisih, ampak tudi po obrazu in govorici. Rad je zahajal v svojih prostih dnevih in počitnicah med svoje ljube Slovence. V taborih, v družbah, pri volilnih shodih in raznih veselicah na kmetih je budil narodno zavest in ljubezen do mile besede materne v podučnih govorih, z milo slovensko pesmijo in v navdušenih napitnicah. Podamo tukaj našim bralcem nekaj njegovih zdravic, kolikor smo jih našli v njegovi zapuščini od njega samega zapisanih.

Zdravica slovenske lipi.

Naši predstarši so bili ajdje in niso poznali pravega Boga. Tedaj so vseh vrst reči za svoje bogove imeli in čistili. Čistili so tudi drevesa. Lipa je tisto drevo, ki je bilo Slovanom sveto in drago. Pod lipo so se shajali, se posvetovali in pogovarjali, veselili pa tudi tožili si svoje reve. Lipa je nam Slovanom sveto, ljubo in imenitno drevo. Zatorej kolikorkrat gledamo lipo, naj se hitro spomnimo, da smo Slovenci, Slovani, katerih je na svetu kot listja in trave, okoli 80 milijonov. Slovanov je največ! — Tega se hočemo spomniti in nikoli ne pozabiti, da nas je rodila mati slovenska, da nas je mati učila jezik slovenski. Zasačajmo spet lipo, ostanimo Slovenci. Bog živi lipo slovensko — Bog živi Slovence!

Kdor gre iz Celovca v Žrelec, vidi lepo vrsto visokih lip — jih bode gotovo blizo 100. Mislim 13. julija 1864. leta je razsajal strašen vihar, podrl jih je več kot 20. Jelite da je žalostno?! Tudi v slovensko lipo se je zagnal marsikteri strašen vihar in jih je podrl že veliko takih lip. Kjer so zdaj drugi narodi, tam so prebivali Slovani — ni jih več. Prišli so boljši časi, naš svitli cesar so zagotovili, da so vsi narodi enaki — da veljajo po šolah in kanclijah vsi jeziki — Slava Mu! Pa vendar lipa Koroška stoji na meji in zaganjajo se v njo burje in viharji od vseh strani. Ne udajmo se, branimo lipo Koroško, ostanimo Slovenci — Bog živi lipo Koroško — Slovence Koroške!

(Dalje sledi.)

Smešničar.

Nek pruski gospod se je hotel norčevati iz nekega očeta jezuita in ga vpraša: „Vi jezuiti vse veste, torej mi lahko poveste, zakaj so moje mustače že sive, lasje na glavi pa še črni?“ Oče jezuit mu hitro odgovori: „Ker ste vedno z ustmi več delali, kakor z glavo.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. V Dolnjem Dravbregu snujejo posojilnico. Dobro! — Cirilova podružnica v Kotmari vesi je aposteljne ponemčevanja hudo zbadla v oči. „Fr. Stimmen“ kliče sodnijo na pomoč! V preiskavo hoče spraviti g. Prosekarja, ker se je predrznil celo v Celovski okolici osnovati tako podružnico! Tudi prosi oblastnije, naj bi je ne potrdile. Pa s to prošnjo pride že prepozno, kajti uradni list pravi, da je deželna vlada že potrdila pravila. Shod pa list tako popisuje, kakor da je prišlo komaj kakih 20 deležnikov. Kdor je bil zraven, že ve, kaj je resnica. — Letos jih dobro pobirajo k vojakom. V Beljaci so jih potrdili 179. — Razsajal je 7. t. m. neki ulanec v Beljaci, pa so mu vzeli orožje in ga zaprli. — Pretekli teden so liberalci po mestu zagnali vest, da se Marijanišče ne sme dalje zidati. To sicer ni bilo res, pač pa je resnična vesela novica, da so svitli cesar podarili v ta namen milostljivemu knezoškofu 1000 gld. Ali se taka reč ne bo smela zidati, katero cesar sami podpirajo? Tolikokrat so bili liberalni agitatorji že na laž postavljeni, pa se jim vendar še verjame! — Umrli je v Celovski bolnišnici č. g. Janez Podlipnik, župnik na Radišah, po kratki bolezn. Kdo bi bil lani še mislil, da bo ta krepki, orjaški mož v cvetu svoje moči tako naglo preminol! Pokojnik je bil rojen v Bohinju in zvest slovenski domoljub. Pogreba se je vdeležilo mnogo ljudstva iz mesta in dežele. N. v m. p.! — Ustrelil se je v Celovcu financar Steier, ker so mu odpovedali službo. — Iz Belske doline je šlo nedavno 18 ljudi v Ameriko. Pojde jih pa še več za njimi. Res so slabi časi za kmeta, pa boljši je potrpeti, morda se vendar obrne na bolje. V Ameriki, med tujim ljudstvom pa nobeden ne ve, kaj ga čaka. — Za nemškim cesarjem Viljemom je po tukajšnjih liberalnih listih toliko tugovanja, da mora že vsakemu avstrijskemu domoljubu presedati. Nehoté se mora človek prašati: „Ali smo še v Avstriji, ali smo že pod pikelhavo?“ —

Iz Možice se nam piše, da pri pustnih norčijah ni bil nobeden fužinski delavec.

Na Kranjskem. Marijina cerkev na Rožniku pri Ljubljani dobi nov veliki oltar. — Snide se poseben odbor, ki se bo posvetoval, kako pomagati Kropi in Kamnigoriči. Če le ne bo ostalo pri samih besedah? — V Dolini pri Trziču so srečno ustrelili velicega volka, ki je dolgo strašil po tamošnjih gorah. Raztrgal je osem ovac in več druge živine. Pravijo, da se klati še en volk po Gorenjskem. — Nekteri hočejo napraviti posebno slovensko romanje v Rim. „Slovenec“ pa misli, da se jih ne bo zadosti oglasilo, da bi mogli najeti svoj vlak, zato svetuje, naj se vsak rajši zdaj pridruži avstrijskim romarjem, kdor želi v Rim potovati. — Zavoljo Kamniške železnice se je vlada morda že pogodila s podjetniki, in se bo morda še letos zidati začela. Pri Černučah naredili bojo tak most čez Savo, da se bo spodaj tudi za uprežne vozove lahko porabil. — Glasbena Matica v Ljubljani ima 6 učiteljev in 250 učencev. Učijo se na gosli, na glasovir in petja. — V Ameriko je šlo iz Krajine spet okoli 100 ljudi. Med potjo so si ogledali Prago. — Ciril-Methodova družba sklenila je prošnjo za versko in narodno šolo. Razposlala je prošnjo tudi podružnicam, da se jej pridružijo. Družba sv. Cirila in Metoda je že po svojih pravihih zavezana, da se poteguje za versko šolo. — Gosp. Šubic se pojde učiti na tehnologično šolo na Dunaj, da bo potem vodil ljubljansko obrtno šolo. Prav! — Bukvar Giontini v Ljubljani je napravil drugi natis lepe povesti „Stric Tomova kočja, ali življenje zamorcev v Ameriki.“ Obsega 228 strani in velja 75 kr. — Na Bledu se je ustanovila podružnica kmetijske družbe. — Pedagogijsko društvo v Krškem hoče prirediti slovensko stalno razstavo šolskih pripomočkov, kakor knjig, zemljevidov, aparatov, slik itd. Ta razstava bo slovenskim učiteljem in šolskim prijateljem vedno brezplačno odprta. Zato pa društvo prosi, naj bi se mu brezplačno pošiljali taki predmeti, da bo razstava vedno popolnejša.

Na Štajerskem. Pri Celjski sodniji nemajo sreče s pisarji; zdaj jim je že drugi izneveril nekaj precej denarja. — Celjani so vpili, kakor žrjavi, da morajo dobiti nemškega notarja. Minister Pražak pa jim je poslal Slovenca. Saj bi bilo res preneumno, ozirati se na tak krik, saj je okolica vsa slovenska, in kaj bo notar počel, če s kmeti ne zna govoriti? — V Šmartnem na Pohorju je umrl narodni veleposestnik Fr. Žigart. — V cerkvi mirno zaspal in umrl je neki mož v Ptujju. — V Libojih pri Trbovljah je v premogovi jami delo ustavljeno. 50 ljudi je ob kruh! — V Makolah in Slov. Bistrici so videli volka. Še tega je bilo treba! — V Ormoži so dobili živinskega zdravnika. — V Gaberskem pri Trbovljah je mož svoji ženi zavdal mišnice. Hitra pomoč jo je še rešila.

Na Primorskem. Trojčke je porodila neka žena v Trstu. Vse tri so deklice in zdrave. Tista žena je imela že 18 otrok. — Popravlja se cesta čez Ajševski klanec; vsaj bojo revni prebivalci, ki so imeli slabo letino, nekaj zaslužili. — V Krnicah je gozdar Plesničar ustrelil divjega mačka. Pošlje ga na Dunaj. — V Trstu je umrl g. Helmpacher, urednik „Triester Zeitung“ in „Tagblatt“; bil je rojen Korošec. — Sviti cesar so podarili 300 gld.,

da se popravi samostanska cerkev v Kopru. — Goriška ljudska posojilnica je imela lani 33.908 gld. dohodkov, čistega dobička pa 854 gld. Izposodila je 27.664 gld. — V Trstu se je osnovalo avstrijsko ribarsko društvo in šteje že 1200 članov. — Za stradajoče Krašovce, ki lani zavoljo suše niso nič pridelali, se je do zdaj nabralo čez 15.000 gld. Največ sta dala svitli cesar (5000 gld.) in deželni zbor dolnje Avstrije (5000 gld.) Lep denar, pa to je komaj kapljica za toliko revnih!

Po drugih deželah. V Brnu na Moravskem bojo postavili veliko ubožno hišo. Mesto je dalo v ta namen pol milijona gld. — V Križnah (Kreuznach) ob Reni na Pruskem se je podsulo 41 rudarjev in so vsi mrtvi. Vsi so bili oženjeni in zapustijo skupaj 250 otrok. To je pač velika žalost! — V Črnigori je lakota, ker lani niso skoro nič pridelali. Ljudje se izseljujejo. Mnogokrat se čuje govoriti, da v naših časih ni mogoča več lakota, ker so povsod železnice in parniki ter se blago lahko brž pripelje iz drugih krajev. Vkljub temu pa so imeli lakoto v Istri, in jo imajo zdaj na Krasu in v Črnigori. Če namreč ljudje nimajo nič denarja, potem jim tudi železnice in barke nič ne pripeljejo. — V nekem francoskem mestecu pokopali so strgano beračico, ki je mnogo let miloščino prosila po tistih krajih. Ko pa pregledajo njene cunje, našli so denarja in vrednostnih papirjev za 177.000 frankov, t. j. okoli 80.000 gld. — Tudi iz Bosne pojde več romarjev v Rim. — V spomin 40 letnega vladanja našega cesarja kovale se bojo posebne svetinje ali medalije. — V Belem gradu je umrl dr. Pavčič, sloveč botanik. — V Bukovini je letos toliko snega, da so železnice ustavile promet. — Lakota je v okraju Klausen na Tirolskem, ker so lani malo pridelali. — Trgovinski minister hoče davkoplachevanje nekoliko olajšati. Upeljati misli, najprej za Avstrijsko in Solnograško, davčne nakaznice, po katerih se bo denar lahko po pošti odposlal, da ne bo treba v davkariji po dve uri čakati, kdaj na vrsto prideš. Želeti je, da se to kmalo tudi pri nas upelje. — V Brnu na Moravskem je neki krojač (žnidar) svojega očeta zaprl v klet, kjer je moral ležati na gnjili slami in le malo kaj so mu jesti prinesli. Ljudje so ga čuli zdihovati, šli so v klet iskat in zanemarjenega starčka prepeljali v bolnišnico, kjer je že umrl. Trdosrčnega sina so zaprli. — Časnikov izhaja na celem svetu 31.000, med temi 1274 v Avstriji, 767 na Ogerskem, 5748 na Nemškem, 3093 na Angleškem, 4349 na Francoskem, 11.314 v Ameriki. Naročnikov imajo 30 milijonov. Največ jih ima „Petit Journal“ (mali list) na Francoskem. — Slovansko pevsko društvo na Dunaju priredi v nedeljo 25. marca t. l. v dvorani dunajskega glasbenega zavoda (kleiner Musikvereinssaal) svoj postni koncert pod vodstvom pevovodje g. A. Buchte. Vspored je vseskozi slovensk.

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Č. g. Franc Hasslachner je postal dek. svetovalec za dekanijo Sovodje. Fare so dobili čč. gg. Janez Pirker faro Kremnico, Janez Deržanič faro Ettendorf, Šim. Bauer sv. Križ v Beljaku. Radiško faro oskrbuje č. g. Janez

Ogris, provizor v Medgorjah, in faro Tiffen so sedna duhovščina. Č. g. Jožef Schreiner, mestni kaplan v Št. Vidu, je prestavljen za mestnega kaplana v Beljak, č. g. Miha Grötschl, novomešnik, pa za mestnega kaplana v Št. Vid. Umrla sta: 13. t. m. č. g. Janez Podlipnik, župnik na Radišah, in 14. t. m. č. g. Franc Aichholzer, župnik in dek. svetovalec v Tiffen. N. v m. p.!

Razpisane so fare: Blače na Zili, Pölling (do 8. aprila) in Radiše (do 14. aprila t. l.).

Poziv!

Slovenskim rodoljubom se naznanja, da napravijo rodoljubi Pliberške okolice velikonočni ponedeljek, t. j. 2. aprila, v prostorih gostilne g. Miklavca v Šmihelu svoj ustanovni zbor za podružnico sv. Cirila in Metoda. K temu zborovanju se vabijo vsi zavedni Slovenci, naj bi se v obilnem številu udeležili. Rojaki na svidenje v Št. Mihelu! V Št. Mihelu nad Pliberkom 20. sušca 1888.

Osnovni odbor.

Tržno poročilo.

V Celovcu je biren:		Sladko seno . . . 2 gld. 70 kr	
pšenica po . . . 5 gld. — kr.		kislo 2 " — "	
rž 3 " 60 "		slama 1 " 80 "	
ječmen 3 " 30 "		meterski cent (100 kil).	
oves 1 " 90 "		Frišen špeh kl. — gld. 64 kr.	
hejda 3 " — "		maslo 1 " — "	
turšica 3 " 30 "		mast — " 90 "	
pšeno 5 " 60 "		Navadni voli 120—135 gld.	
proso 4 " 30 "		pitani voli . . . 130—160 "	
grah 7 " — "		junci 80—100 "	
repice — " 90 "		krave 70—120 "	
krompir — " — "		junice 60—80 "	
fižol, rudeči . . . 4 " 36 "		prešički 5—15 "	

Z živinsko kupčijo je zdaj na Koroškem slaba. Ljudje bi radi živino prodali, ker jim krme primanjkuje, pa ni kupcev. Sredpostni sejem v Belaku se je prav slabo obnesel. Prignalo se je 180 volov, 170 krav, 160 juncev in 60 konjev, pa večidel so jih spet nazaj gnali. Enake tožbe dohajajo iz labudske doline. Na ljubljanski sopenj se je pa prignalo veliko živine in se je dobro prodajala.

Loterijske srečke od 17. marca.

Gradec	66	55	19	28	75
Dunaj	77	44	83	27	85

Oglasila.

Cerkovnik in organist išče boljše službo, kjer bi bilo tudi kaj polja ali bi se vsaj zamoglo v najem dobiti. Dopisi na upravništvo „Mira“.

Jakob Križaj,

pek in sladčičar v Celovcu
šolske ulice,

peče bel in črn kruh, sladčice, torte, potice, piškote, cvibak itd. v veliki zalogi. Pošilja tudi po pošti v čednih zabojih ter se priporoča sl. občinstvu. Tudi ima vedno frišne droži.

V zalogi tiskarne družbe sv. Mohora v Celovcu je ravnokar na svitlo prišla nova slovnica:

Grundriss

der

slovenischen Grammatik

mit Uebungsbeispielen, Gesprächen und deutsch-slovenischem Wörterverzeichnis

Verfasst von

Dr. Jakob Sket,
k. k. Professor.

Cena je mehko vezani knjigi 80 kr., trdo vezani s prtenim hrbtom 1 gld. 10 kr.; popolnem v prtju vezani z zlatim naslovom pa 1 gld. 20 kr.

Naznanilo.

Franjo Dulár, mestni živinozdravnik v Beljaku, naznanja, da stanuje Vidmanove ulice št. 19 (Widmann-Gasse) in se najtopleje priporoča slav. občinstvu.

Pristna **avstrijska, tirolska in ogerska vina**, v posodah nad 56 litrov po 20 kr. in više za liter, prežgano in surovo **kavo** vsake vrste, najboljši **sladkor, moko, špirit, žganje** in drugo tržasko blago, pri ~~25~~ poštini postrežbi in dobri meri in vagi ~~21~~ ima zmirom v obilni zalogi

Amand Prosen,

kosarske ulice nasproti zvonarju v Celovcu.

Zaloga moka

Magereškega mlina

šolske ulice št. 18 v Celovcu.

Na prodaj je vsakovrstna, čista in suha moka, vsak dan frišne droži in mnogo drugih reči. Priporoča se posebno za velikonočne praznike

Peter Mayer.

Kmetiške gospodarje

opozorujem, da se v moji prodajnici dobi:

Rženi špirit, liter po 42 kr., nad 5 litrov po 40 kr.;
rženo žganje, najboljšje, liter po 22 kr., nad 5 litrov po 20 kr.;

sladkor (euker) v klobuku, kila po 40 kr.;

kofeta, kila od 1 gld. 60 kr. do 1 gld. 90 kr.;

pšenična moka, kila od 14 kr. do 18 kr.;

žajfa, najboljša, kila 28 kr.;

sveče, v zavitkih po $\frac{1}{2}$ kile 28 kr.;

petrolej, američanski, liter 20 kr.;

sol v štokih, kila 10 $\frac{3}{4}$ kr.;

grenka sol (Bittersalz), kila 10 kr.;

gläuberska sol, kila 10 kr.

Tudi vse druge reči so pri meni boljši kup, ko drugod.

Ferd. Mussi

v Celovcu, Burggasse, „pri plehastem sladkornem klobuku“ štev. 12.

Farovško vino, 1. 1887, po 12 kr. liter, je na prodaj. Več se zve v administraciji „Mira“.

Izdaten zaslužek

more si brez težave pridobiti vsakdo, ki živi na kmetih in zna pisati slovenski. Ponudbe pošiljajo naj se v zaprtih pismih z napisom „izdaten zaslužek“ upravnistvu tega lista.

Nove izdaje!

Nastopne molitvene in poučne knjige so izšle v novih izdajah, in sicer:

Sv. Alojzij, ali šestnedelna pobožnost v čast sv. Alojzija. Pridjane so molitve za občno službo Božjo in življenje sv. Stanislava Kostka. Spisal **V. Lah**. — **V. natis**. V polusnje vezana z marmornatim obrezkom 45 kr.; v usnje vezana z marmornatim obrezkom 60 kr.; v usnje vezana z zlatim obrezkom 80 kr.; v usnje vezana z zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 10 kr.

Getzemani in Golgata, šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Bukve premišljevanja in molitve k časti britkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa, po premišljevanji pobožne nune Ane Katarine Emerih in po spisih najimenitnejših častilcev presvetega trpljenja našega Zveličarja. Spisal **Janez Volčič**. — **VI. natis**. V polusnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld. 10 kr.; v usnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld. 30 kr.; v usnje vezana z zlatim obrezkom 1 gld. 70 kr.

Naša ljuba Gospa presvetega Srca. Poučivne in molitvene bukve častilcem Matere Božje. Iz nemškega posnel **Janez Volčič**. — **III. natis**. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 90 kr., v usnje vezana z zlatim obrezkom 1 gld. 30 kr.

Sveta ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje, ali: Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa in počevanje vselej neomadežane Device Marije, za vse dni v mesecu poleg sv. Alfonza Liguorijana. Spisal **Janez Volčič**. — **V. natis**. **I. Izdaja brez bratovščinske pobožnosti**. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 90 kr., v usnje vezana z zlatim obrezkom 1 gld. 25 kr., v usnje vezana z zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 50 kr. — **II. izdaja z bratovščinsko pobožnostjo**. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld., v usnje vezana z zlatim obrezkom 1 gld. 40 kr., v usnje vezana z zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 80 kr.

Te knjige se dobivajo v navedenih platnicah in po imenovanih cenah, pa tudi lepše vezane pri podpisnem in v vseh bukvarnah.

Cenik vseh mojih mašnih in poučnih knjig, pošljem gratis po naročbi.

Vse moje molitvene knjige so od Ljubljanskega knezoškofijstva dovoljene.

Mat. Gerber, Ljubljana,
(Josip C. Gerber),

založna trgovina s papirjem in knjigoveznicco.

NB. Pri poštnih pošiljatyah se plača od vsake knjige po 10 kr. več.